

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. október 2-án

Az Egyház szent

Kedves Testvéreim!

A Hiszekegyben nem csak az *egy* Anyaszentegyházról teszünk hitvallást, hanem azt is hozzátesszük, hogy ez az *egy* Egyház *szent*. Azaz megvalljuk az Egyház szentségét, azt a sajátos tulajdonságát, amelynek a keresztények kezdettől fogva annyira tudatában voltak, hogy önmagunkat egyszerűen így nevezték: „*a szentek*” (v.ö. *ApCsel 9,13. 32. 41; Róm 8,27; 1Kor 6,1*), mert bizonyosak voltak a Szentlélek tevékenységében, aki megszenteli az Egyházat.

De milyen értelemben szent az Egyház, ha látjuk, hogy a történeti Egyháznak a maga sok százados útján annyi nehézsége, gondja, sötét órája volt? Hogyan lehet szent az emberekből, bűnösökből épülő Egyház? Bűnös férfiak, bűnös nők, bűnös papok, bűnös szerzetesnők, bűnös püspökök, bűnös bíborosok, bűnös Pápa? Mind. Hogyan lehet szent egy ilyen Egyház?

1. A válaszáért Szent Pálnak az Efezusiakhoz írt levelének egy részletéhez folyamodom. Az Apostol a családi életből véve a példát azt mondja, hogy „Krisztus szerette az Egyházat, és önmagát adta érte, hogy szentté tegye” (5,25–26). Krisztus szerette az Egyházat és odaadta magát érte a kereszten. Ez azt jelenti, hogy az Egyház azért szent, mert Istentől ered, aki szent, hűséges Egyházához, és nem hagyja a halál és a rossz hatalmában (v.ö. *Mt 16,18*). Az Egyház azért szent, mert Jézus Krisztus, az Isten Szentje (v.ö. *Mk 1,24*) felbonthatatlan kötélekkel egyesült vele (v.ö. *Mt 28,20*); szent, mert a Szentlélek vezeti, aki megtisztítja, átformálja, megújítja. Nem a mi érdemeink miatt szent, hanem azért, mert Isten teszi szentté, és ez a Szentlélek és az ő ajándékainak a gyümölcse. Nem mi tesszük szentté. Isten, a Szentlélek az, aki szeretetében szentté teszi az Egyházat.

2. Erre mondhatjátok nekem: de az Egyházat bűnösök alkotják, naponta látjuk. – Ez igaz: bűnösök Egyháza vagyunk; és mi bűnösök kaptunk arra meghívást, hogy engedjük, hogy Isten átalakítson, megújítson, megszenteljen minket.

A történelem folyamán megszólalt néhányakban a kísértés, és azt állították,

hogy az Egyház csak a tisztáké, csak a teljesen kifogástalan tagoké, a többiek távozzanak belőle. – Ez nem igaz! Ez eretnokség! A szent Egyház nem utasítja el a bűnösöket, nem utasít el minket. Azért nem, mert mindenkit hív, mindenkit befogad, nyitott a legtávolabbiak felé is, mindenkit hív, hogy engedjék, hogy átölelje őket az Atya irgalmassága, gyengédsége és megbocsátása, aki mindenkinek felkínálja a vele való találkozást, az életszentségre vezető utat.

„De jaj, Atyám! Én bűnös vagyok, nagy bűneim vannak, hogyan érezhetném az Egyház részének magamat?” – Drága fivérem, drága nővérem, az Úr épen ezt akarja, hogy mondd neki: „Uram, itt vagyok a bűneimmel”. Van-e valaki köztetek, akinek nincsenek bűnei? Van-e valaki? Nincs, közöttünk nincs senki! Valamennyien hordozzuk a saját bűneinket. De az Úr hallani akarja tőlünk a szót: „Bocsáss meg, segíts az úton járni, alakítsd át a szívemet!” És az Úr át tudja alakítani a szíveket.

Isten, akivel az Egyházban találkozunk, nem kegyetlen bíró, hanem olyan, mint az evangéliumi példabeszéd atyja. Te lehetsz olyan, mint a tékozló fiú, aki elhagyta az atyai házat és megtapasztalta az Istentől való távolság mélységét. De ha van erőd kimondani: „Én hazamegyek!”, nyitott kaput fogsz találni, Isten eléd jön, mert vár rád, átölel, megcsókol és ünnepet rendez.

Ilyen az Úr, ilyen a mi mennyei Atyánk gyengédsége. Az Úr azt akarja, hogy olyan Egyház tagjai legyünk, amely ki tudja tárni karjait mindenki átölelésére; amely nem kevesek otthona, hanem mindenkié. Ahol mindenki megújulhat, átalakulhat, megszentelődhet az ő szeretetétől: a legerősebbek és a leggyengébbek, a bűnösök, a közömbösek, azok is, akik erőtlennek és elveszettnek érzik magukat. Az Egyház mindenkinek felkínálja az életszentség útját, ami a keresztyén ember útja. Létrehozza a találkozást Jézus Krisztussal a szentségekben, különösen a gyónásban és az Eucharisziában; átadja nekünk Isten Igéjét, megtanít élni a segítő szeretetben, az Isten és a felebarát iránti szeretetben.

És most tegyük fel magunknak a kérdést: hagyjuk-e, hogy megszenteljenek minket? Olyan Egyház vagyunk-e, amely tárt karokkal hívja a bűnösöket, bátorságot és reményt ad; vagy magába zárkózott Egyház vagyunk? Olyan Egyház vagyunk-e, amelyben él az Isten iránti szeretet, a másik iránti figyelmesség, amelyben imádkoznak egymásért az emberek?

3. Az utolsó kérdés: mit tehetek én, aki gyengének, törekenynek, bűnösnek érzem magam? Isten ezt mondja neked: „Ne félj az életszentségtől, ne félj magasba törekedni, engedd, hogy Isten szeressen és megtisztítson, ne félj attól, hogy a Szentlélek irányítson!” Engedjük, hogy Isten szentsége „megfertőzzön” minket. Minden keresztény életszentségre hivatott (v.ö. Lumen gentium 39–42); az életszentség pedig nem rendkívüli dolgok végrehajtását jelenti, hanem azt, hogy hagyjuk, hogy Isten cselekedjen. Az életszentség a mi gyöngeségünk és Isten kegyelmi erejének találkozása, bizalom az ő tevékenységében, aki lehetővé teszi számunkra, hogy szeretetben éljünk, mindent örömmel és alázattal tegyünk Isten dicsőségére a felebarát szolgálatában.

Léon Bloynak, a francia írónak van egy híres mondása, amelyet életet utolsó perceiben mondott: „Az életben egyetlen szomorú dolog van, az, hogy nem vagyunk szentek”. Ne adjuk föl a reményt, hogy szentek lehetünk, járjuk valamennyien az életszentség útját. Akarunk szentek lenni? Az Úr mindegyikünket kitárt karokkal vár; azt várja tőlünk, hogy társai legyünk az életszentség ezen útján. Örömmel éljük meg a hitünket, engedjük, hogy az Úr szeressen bennünket. Kérjük Istentől ezt az ajándékot az önmagunkért és másokért mondott imádságban.